

съ опрашени прозорци сж хлътнали въ земята. Само бѣлиятъ храмъ на срѣдата, и мавзолеятъ до него се усмихватъ привѣтливо. По стѣпалата на мавзолея — нестопень снѣгъ, вратата — разтворена, подътъ — измърсенъ. Двадесетъ-тридесетъ черепа, наредени отсреща, гледатъ безстрастно озжбени. Върху голѣма плоча на стената личатъ имената на починалитѣ юнаци отъ дрѣновската чета. Нито кандило, нито стрѣкъ цвѣте, нито вощеница блещука въ тая гробница на чутовнитѣ мжже на племето. „Войвода попъ Харитонъ отъ Габрово... Командиръ Петъръ П. Пармаковъ отъ с. Градецъ, офицеръ на руска служба... Знаменосецъ Димитъръ Атанасовъ Русчуклийчето отъ Русе... Даскалъ Киро Петровъ отъ с. Бѣла Черква... Легендарни образи, лжчезарни имена на шепа балкански момчета, по-свѣтли отъ спартанцитѣ, равни само съ мжченицитѣ Христови...

Презъ една тъмна пролѣтна нощъ, 28 априлъ 1876 г., дружината отъ сто осемдесетъ и нѣколко юнака, поема отъ с. Мусина къмъ Балкана. Априлското въстание агонизира вече, но тѣ не знаятъ нищо. Тѣ